

Jeg ser med den største Mistro paa disse to ny Midler. Jeg har ingen Tillid til den gamle Kontrol. Jeg tror, at de Lægmand og Læger have Ret, som mene, at den er uhensigtsmæssig, at den endog i Tilfælde gør Skade, men de to Midler, som nu skulle afløse den, har jeg slet ingen Tillid til. Man vil med den gentagne Straf kun opnaa at kyse, at gøre bange, at faa Utugtserhvervet til at skjule sig endnu mere, end det gør, og derved fremme Faren for Smittens Udbredelse, det vil være den utvivlsomme Følge deraf. Men dertil kommer det, hvad der blev sagt med fuldstændig Ret af det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds, at det kun er en Part af de utugtserhvervsdrivende, som man rammer. Der er to Lag i dette Forhold som i mange andre, en Overklasse og en Underklasse, lige foragtelige begge, men forskelligt stillede, økonomisk og i deres Forbindelser, og kun den ene bliver ramt af Straffen, den anden vil gaa straffri. En Straf, der indføres under de Betingelser, at den ikke kan ramme uden en Del af dem, som den skulde være beregnet paa, er i og for sig ækel. Men den er forkastelig væsentlig af den Grund, som er den store og afgørende Grund, at den vil modvirke sit Formaal, den vil skræmme Utugtserhvervet til at blive mere lyssky og derved blive en værre Smittebærer end nu.

Men nu det andet, Lægernes Angiverpligt! Det, tror jeg, er et af de mest ondartede og mest forfjlede Midler, man kunde vælge. Er der noget, der skal hjælpe, er det Tillidsforholdet mellem Politiet og Lægerne. Det er her i Danmark som Regel godt, og jo mere man kan styrke det, des bedre hjælper man det offentlige i Kampen mod Usædelighedens baade moralske og navnlig sanitære Følger. Men dette Kampmiddels Virkninger ville blive svækkede betydeligt, naar man gør noget, der er egnet til at nedbryde dette Tillidsforhold. Det enkelte Moment, det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds nævnde, nemlig Straffen for at angive et urigtigt Navn, er i Virkeligheden af den største Betydning. Det er meddelt mig af Læger, der have megen praktisk Erfaring — det er jo dem, vi skulle hente vore praktiske Kundskaber fra i dette Forhold — at det er noget, der finder Sted i stort Omfang, og som meget begunstiger det, at den ulykkelige, der er ramt af de her omhandlede Sygdomme, søger Læge og bliver helbredet — jeg siger den ulykkelige, man kan gerne kalde ham den ulykke-

lige Synder, men er han en Synder, er han endnu ulykkeligere. Er der nogen, der lider noget ved, at han bliver helbredet under et fingeret Navn, er det alene Lægen, som risikerer sit Honorar. Men naar Lægen, som er kendt med, at vedkommende gaar under et fingeret Navn, giver ham sin Lægebistand og helbreder ham, maa man netop være ham taknemmelig for, at han tilsidesætter det underordnede Hensyn til sit Honorar. Nej, lad dette Forhold udvikle sig ganske roligt uden at belægge det med nogen Straf. Kunne ulykkelige Folk eller ulykkelige Syndere blive helbredede uden at navngive sig, lad os da ikke træde ind med pedantiske Straffeforskrifter og hindre en heldig Udvikling.

Naar de to Hovedpiller for Lovforslaget, Straffen og Angiverpligten, efter min Anskuelse ere forkastelige, kan jeg ikke nægte, at hele Lovforslaget for mig bliver overmaade tvivlsomt. Den ærede sidste Taler støttede det, men var aabenbart betænkelig ved begge de nævnte vigtige Bestemmelser. Jeg, som ikke alene er betænkelig ved dem, men anser dem for forkastelige, kan med denne Anskuelse ikke være glad ved Lovforslaget. Vi have ikke nogen Tillid til den bestaaende Kontrolls gode Virkning, lad det da, naar vi skulle kaldes til at lovgive derom, blive taget under alvorlig Overvejelse, om der kan findes en anden og bedre Kontrol. Alt med „Løvbeskyttelse“ af Usædelighed skulle vi lade udenfor, det er kun Vælgerfangeri og har ikke noget med Lovgivning at bestille, men lad os overveje, om der kan indføres Kontrol eller ikke. Jeg anser det ikke for udelukket, at man kan finde Midler for en anden og bedre Kontrol. Jeg vil ikke paatage mig at paavise dem her, men det er ikke udelukket.

Kontrollens Elementer ere dels det personlige, dels Organisationen. Men med Hensyn til det personlige er det et meget stort Spørgsmaal, om man, naar man vilde søge en virksom Kontrol, skulde søge den ved de Folk, man hidtil har søgt den ved, nemlig Jurister. Nu er det saadan, at i al Statsstyrelse og Varetagelse af offentlig Gerning er det i Regelen Juristens Egenskaber, der er Brug for, ogsaa i Politiet. Men det er ikke sikkert, at det her er Juristerne, der er Brug for, tværtimod, det er et stort Spørgsmaal, om man ikke til Lægepolitiet skulde have lægevidenskabelig uddannede Mænd. Det vilde forandre Personalet ganske betydeligt. Og Organisationen skulde selvfølgelig være en helt anden, end den nu er. Herom dæmper